

LO CEGO D'ALHAMA

Tot ho ha perdut
lo cego d'Alhama,
son hort sempre verd,
son hort i sa casa,
son pare estimat,
sa mare i germana,
sa esposa i sos fills,
lo niu i niuada,
i ai!, l'enteniment,
finestra de l'ànima.

Tot ho ha perdut,
sinó la guitarra.
Quan pensa en los seus,
amb ella s'abraça,
i ploren tots dos,
i ploren i canten,
com dos cors malalts
de mal d'enyorança.

Ma esposa a on és?
lo cego demana:
– a on són mos fills?,
a on són mos pares?,
me faltaven ulls,
ara tot me falta... –

Ella, gemegant,
respon a ses llàgrimes;
mes en sos gemes,
lo cego d'Alhama
creu sentir lo plor
d'aquells que tant aima.

Verdaguer, Jacint: *Caritat*. 1885